ſm ha℞ pſona℞ ꝯſilium ⁊ dictamen debet
is frequēter ꝓpriū iudiciū mutare ⁊ vincere
Cū ergo de eo qḋ agēdū eſt habet is hmōi
certitudinē/pōt ſe merito q̇etare/lꝫ plures
alias negligētias/q̄ venialia pctā ſunt/ad⸗
miſerit. Sed ſi in his pūctis pͥncipalibus
ſe defeciſſe ꝯgnoſcit. penitere debet/⁊ poſt
modū loco ⁊ tpe ꝯfiteri. Videtis itaqꝫ ꝓ⸗
ſus eē neceſſariū/vt q̇ſqꝫ diligēter pq̇rat q̄
res pctm̄ mortale ſit. q̄ nō. in q̄ q̇ſqꝫ oblige
tur in q̄ non. Et tūc quicq̇d ſup hoc egerit
id vltroneū erit ⁊ ſuperogatōis/ad augmē
tū ſue grē/ſimul ⁊ alio℞. Credere eni qꝫ illō
meli⁹ bonū qḋ q̇s facere valet/ſemp imple
re teneat. ita qꝫ ſi hꝯ obmiſerit. peccet morta
liter/erroneū eſſet. nunq̄ꝫ etiam q̇s poſſet
obtinere ꝯſcientie pacem.

Finaliter p generali regula accipite/
qꝫ vti de⁹ ⁊ bon⁹ angelus ſp ad bo⸗
nū hortant/cunctaqꝫ ſeu ꝓſpa ſeu
aduerſa/ſiue bonū ſiue malū/ſui vel alteri⁹
ad ſalutē ⁊ ꝓfectū bono℞ ꝯuertūt. ſic ex ad
uerſo oīa in damnū ⁊ pniciē detorq̄re moli
tur hoſtis. ¶ Abundat q̇s diuitijs enitit
hoſtis vt illis abutat vel in ſupbiā/vel i lu
xuriā/vel in vſurā/⁊ iniquā tpaliū adq̇ſitō
nē. Cōtra ſcūs angelus conat ⁊ ſuadet. vt
illis vtat ad largiēdas elemoſinas/ad ſup⸗
pliciter reddēdas grās deo/ad hndā ſuffici
entiā. ¶ Silr ꝯſiderate in pulcritudine. vi
rib⁹. ſcia. ſtatu/bona hoīm fama. ⁊ ho℞ cō
trarijs pauptate. deformitate. mala obſcu
raqꝫ fama. Diuerſitatē etiā inclinationis
hoīm ad hꝯ vel illud/nouit ſcūs angelus be
ne vti/hoſtis vero male. ¶ Quāqꝫ etiā fre⸗
quēter ⁊ ipam dei inſpirationē in malū cō
uerti facit hoſtis. ſicut ex aduerſo bon⁹ an⸗
gelus malā inimici tēptationē in bonum/
puta quis tēptabitur ideo religionē ingre⸗
di vt poſtmodū egrediat ⁊ exeat. In ea tū
pſeuerās ꝯſtāſqꝫ manebit. De ſupbia aut
inuidia tēptabit/huic valide reſiſtet ⁊ inde
merebit plurimū. Ita freq̄nter dū grauiter
nocere cupit hoſtis. pdeſt admodū/⁊ pfic
in tantum qꝫ hominem crebro tēptare deſi
ſtit/ne tēptationem ſupando mereatur.
¶ Aduerſus vero cunctas ſuas illaqueantes
tēptationes/que certe ſunt innumere. non
niſi vnicum generale remediū reperitur/
vti beato Anthonio reuelatū extitit. vt q̇s
videlicet pfundam ſemper habeat humili
tatem/⁊ affectione ſincera/puroqꝫ corde ſu
am totam ſpem in dei ac ſanctorum auxili
um ſtatuat/idqꝫ ſe facere poſſe/eſſe dei gra
tiam cenſeat permaximam. Nihilominus
tamen ſemper ſuum debitum faciat apud
deum/⁊ obſeruantiam mandatorum eius
predicte innitendo ſpei. Nam ſicut firmi⸗
ter credimus hominem ſola dei ſaluari mi
ſericordia. ita eam miſericordiam ſūmope
re venerari/diligere/carpendereqꝫ debe⸗
mus/ſecus enim faciens vel hoc intermit⸗
tens agere/pfecto illam perdere ſeſe reddit
digniſſimum. ¶ Quod ſi ſuggerens tibi
hoc modo dicat hoſtis. quicquid egeris cer⸗
to nouit deus an damnatus eris vel ne. ne
qꝫ vllatenus aliter eſſe poteſt. Reſpondeb
quicquid de me ordinauerit deus ipſe ta⸗
men amari dignus eſt et coli. cunqꝫ menti
ri nequeat/ipſe ſibi obſequentibus ⁊ ad hꝯ
pro ſuis viribus conantibus infallibiliter
gloriam celeſtē largietur. Quāqꝫ vero mi
hi meus ſit finis incognitus. bene tamen
ſcio/quoniam bona vita in bonum finem
perducit. neqꝫ ob hāc incertitudinē/omit⸗
tere debeo. quo minus meum efficiam de⸗
bitum. immo pfecto magis ac magis eni⸗
tendum mihi eſt. ſicut ⁊ ſi infirmus ſe ſanā
dum ignoret. iure tamen ad id ſuum debi
tum facit. ¶ Concludendo dicimus nihil
ita inſtruere hominem in predictis tēpta⸗
tionibus infinitiſqꝫ alijs. ſicut gratiā dei
que per deuotam orationem/in pfunda fu
ſam humilitate atqꝫ cōtritione cordis/ad⸗
quiritur. ¶ Hanc nobis gratiam meritis
ac interceſſionibus omnium ſancto℞ ſan⸗
ctarumqꝫ/largiri dignetur pater ⁊ filius et
ſpiritusſanctus Amen. ¶ Finis.

¶ Contra profeſſum .A.

inobedientem eiuſdē Johannis Herſon.

De ore tuo te iudico ſerue ne⸗
q̄ꝫ. Si hꝯ dixit i pabola dn̄s
de ſeruo nō multiplicāte licꝫ
reddēte talentū/q̇d dicturus
eſt de ſuo diſſipāte ſil ⁊ negā
te talentū. Talis eſt ille inobediens pfeſſ⁹
ſit clericus ſit laicus/qui ꝓpriā ſpūs ſui vo⸗
luntatē acceptam a deo/cauſa lucrandi vi
te theſaurum eterne/dedit illam in manu
ſuperioris ſui dicens. Suſcipe me ⁊ vi⸗
uam abba pater. In manus tuas commē
do ſpiritum meum/quoniam fidēs in te et
de me diffidens do illum tibi. Adiuua me
⁊ ſaluus ero. Nunc tu quiſquis es pfeſſus

hodie m vel ſimili/q̄ patri cuiꝰ eſt voluntas
tua/dono tuo imo ſpõtaneo ꝓus/nẽ in ne
ceſſitatẽ verſo parere recuſas q̄ ꝯtra ſtimu/
lū calcitrare pſumis/interrogabo te paucu
la q̄tenꝰ ex ore tuo te iudicet ꝯſcientia tua.
¶ Interrogo te nõ dico ſerue neqꝫ ſed fratrē
⁊ ꝯſeruū in xp̄o cariſſimū/agens in ſpiritu
lenitatis ⁊ inſtruẽs iuxta monitionẽ apl̄i
⁊ chriſti/cupiens te ſaluū eſſe ab errore vie
diuine/quoniã omis inobediẽtia/deuiat a
via vite. ad quã q̄ reduxerit ⁊ ꝯuerterit pec
catorem/operit multitudinem peccatorū
interrogo te ſi memineris ꝓfeſſionis tue ⁊
ſi peniteat te feciſſe/ꝓcul abſit hec ingratitu
do a ſpiritu tuo ꝓcul ⁊ talis. Porro ſi me/
mineris ⁊ approbas interrogo quis ſapiẽ
tior ⁊ potior interpres erit ꝓfeſſionis huiꝰ
qualiter obſeruãda eſt/aut ſupior pater tu
us/maxime cum cõſilio ꝯuentꝰ/aut tu ſub
ditus ⁊ vnicus. ⁊ vt fertur laicus. Si te/tu
umqꝫ dixeris ꝓferendū ꝑponendūqꝫ iudi/
cium/erras intollerabiliter. neqꝫ eſt q̄ talẽ
te non aſpernat᷑. tuam protinus arroganti
am ſubſannans ⁊ dicens Quis poteſt hũc
audire? Certe puto ꝙ pudet te etiam hec
interrogatio auditu ſuo primo. ¶ Inter/
rogo deinceps. putas ne patrem. immo et
patres tuos/ita malignantis eſſe nequicie
ꝙ in male conſulendo ſaluti tue. vellet ſe ſi
mul ⁊ te ꝑire? Exclamabis arbitror ad hãc
interrogationẽ cachinnãs ⁊ indignans ru
gata fronte. Lõge ſit hec inſania a me pau
perculo idiota ſubdito ⁊ peccatore. vt de
ſanctiſſima ſuperiorum meoꝝ. ꝓbatiſſima
qꝫ ſapientia. tam ſacrilege deſipiam.
¶ Euigila nunc ⁊ perſpice/ſi non breui ratiū
cula protinus ex ore tuo te iudico qui iuſſꝰ
hoc ⁊ illud facere/tu non obedire perſeue/
ras. Si enim ſuperior tuus ſapientior eſt
in cognoſcendo precepta regule quaꝫ pro/
feſſus es. ſi preterea credis ꝙ nollet ſe dam
nare dum tibi precipit obedire. quid obni
ti potes. quid excuſationis afferre ſuper in
obedientia tua ne dicam pertinacia. Sed
dicis forte demiſſis oculis. ⁊ facie humi de
iecta ſi non omnis a te pudor abſceſſerit. ſi
non attrita iam fronte meretricẽ imitaris.
dicens. Volo virtuoſus eſſe. ⁊ domino per
afflictiones abſtinentiamqꝫ placere. exem
plo priorum ſanctorum. nominatim Jo/
hãnis baptiſte. Sentio fortitudinẽ corpo
ris mei. ſcio ꝙ ieiunium a vino/non erit
in grauamen mihi. Ecce frater recedis iaꝫ

a conceſſis prioribus. Tu iudicium tui ꝓ
fers omni alteri. quaſi ſi dicat infirmus et
inſanus medico ſuo Cognoſco melius diſ
poſitionem meam qꝫ tu ipſe. Scio quali/
ter obtemperandum mihi non eſt/regulis
artis tue. ¶ Aggrediar nunc te altera via ·B·
duriore. vt ex ore tuo te iudicem ſi pertinax
eſſe decreueris. non tantummodo ſeruum
neqꝫ. ſed vel hereticum apoſtatam. vel de
hereſi ⁊ apoſtaſia vehementer ſuſpectum.
ita tamen ſi ꝑditio iudicij ratõnis per ce
rebri leſionem/tibi non fuerit excuſationiſ
ſubſidium. quo caſu nõ ita argumẽtis theo/
logie. ſed fomẽtis medicine opus erit. Di/
xit dominus noſter ieſus chriſtus ad om/
nes in eccleſia prelatos loquens ad perſo/
nas apoſtolorum ⁊ diſcipulorū. Qui vos
audit me audit. ⁊ q̄ vos ſpernit me ſpernit.
Credis hoc? Credis ſi catholicꝰ es. Scio
preterea ꝙ ſuperiores ſunt ⁊ prelati tui pa
tres ordis ſancti in quo ⁊ ſub quo/ꝓfeſſuꝫ
te negare non potes. aut ſi negas. erras in
facto ⁊ conuinci teſtibus potes. immo ver
beribus ⁊ carceribus coerceri. Alioq̄n fas
eſſet exemplo ſimili ⁊ pernicioſo cuilibet ꝓ
feſſo religionem ſe negare profeſſum ⁊ im
pune. Ceterum ſi fateris te profeſſum/fa/
tearis oportet te ad obedientiam contra ꝓ
prium etiam voluntatis arbitrium teneri
ligatum. Alioquin contradicis euangeli/
co nunc inducto precepto. Qui vos ſper/
nit me ſpernit. Qui autem ſpernit chriſtū/
vtiqꝫ blaſphemat ⁊ apoſtatiſat. Et ſi addit
ꝙ hec licite faciat. ſe palam in hereſim pre
cipitat. ex qua ſi non velit extrahi pertinax
eſt iudicandus ⁊ vt talis brachio ſeculari
relinquendus. ne dum a monoſterio pellẽ
dus. Prouideat ſalubriora deus. tamẽ et
ſi ita loquimur ⁊ vere loquimur. ¶ Exci ·C·
tabo viam rurſus alteram. que ſanioris eſt
ad morbum fomenti. Dicis (vt accepi ⁊ iã
pretactum eſt) ꝙ non ex inobedientia deſi
ſtere vis a potu vini. ceteriſqꝫ cibis lauto
ribus ordini conceſſis. ſed ad virtutes ad/
quirendas ex penitentia. Vide queſo fra/
ter ne mentiatur iniquitas ſibi. ne ſit iſte
laqueus ſathane ſub angelo lucis. nõ vir/
tus abſtinentie in ſpiritu humilitatis. Ita
qꝫ ſi vis vt credam tibi/oſtende vel pauliſ/
per obedientiam in ꝯtulo potu vini. nec
non in alio fratrum edulio/ſaltem paucu/
lo. vnde non poſſit corpus ad laſciuiaꝫ ex/
citari. neqꝫ rigor abſtinentie ꝑdi. Hũc ve/

ro quale. iſtud eſt/ ꝙ abhorres a vino tali
ter/ vt nec ↄſuetudini eccleſie velis eſſe con
formis: que poſt ſacram cõmunionez / dat
laicis poculũ vini tantillũ. Qualis eſt iſta
obſecro ſingularitas/ nunquid de radice ꝓ
cedit abſtinentie. ⁊ non potius ex intimis
hypocritalis dementie. vt dum facis quod
nemo/ mirentur omnes. ⁊ tibi laudem ſin/
gularitatis impune preſumas. Legimus
de multis ita ſeductis/ peſſimo fine termi/
nantibus vitã. Fuit ſcõ frãciſco collaudatꝰ
frater vnꝰ. q̃ iuſſus cõfiteri ꝑ verba / noluit
niſi ꝑ nutꝰ. Tollite inq̃t ſctũs frãciſcus fi/
gmentũ ĩ diabolicũ. docuit exitus ita eſſe.
Dicit climachꝰ. Si videris aliquẽ q̃ ſibi
ſit ĩ cõitate ſingularꝫ. ipe nõ indiget demo
ne tẽptante. qꝛ factꝰ eſt ſibi demon. Et apõ
ſapientẽ ſcribit. Vidiſti hoĩem ſibi ſapien
tem videri/ plus illo ſpem hẽbit inſipiens
Quis vero plus ſibi videt ſapiẽs. q̃ ſit ille
q̃ iudiciũ ſuum ꝑfert iudicio quorũcunqꝫ.
¶ At vero dicit frater iſte ſicut accepi. Nũ/
lum audiã in abſtinẽtia mea/ niſi ſolã eccle
ſiã. qũ vicꝫ ꝑ quolibet tali/ ſit ↄuocandum
generale cõciliũ. aut ſit papa ſpẽaliter adeũ
dus. ⁊ non ſufficienter dicat eccl'ia qñ ſupi
orꝫ ꝑſertĩ in re tali/ decernit ⁊ iubet. Exiſti/
mo pinde ꝙ ſi mitteretur ad papaꝫ/ frater
iſte nec ſic obedire iuſſioni ſue vellet.
¶ Eſt apud narrationes patrum de quodaꝫ
gloriãte in abſtinentie ſingularitate qð re/
mediũ inuenerũt p̃res. ligauerũt ipm tan/
q̃ fatuum. ⁊ certe iaꝫ ipe talis fat' erat. Cõ/
pulerunt vti lautiſſimis cibis. ⁊ vino ad ſa
turitatẽ ⁊ nauſeam. Quid tandẽ: Sanatꝰ
eſt a preſumptione vel arrogantia ſingula
ris abſtinentie. ⁊ conſequenter a vanitate ⁊
periculo inſanie liberatus. ¶ Tradidit
beatus Bernardus ꝙ diabolus nõ habet
machinamentum maius ad ꝑditionẽ q̃/
rentium placere deo. q̃ ſi ſuadeat currere ĩ/
diſcrete. quatenuſ qui currit incurrat ⁊ ꝑceps
ruat. Vocat hoc demoniũ meridianũ. quã
do ſub ſpecie magni boni ⁊ ſingularis ꝑfe/
ctus. incidit quis in magnuꝫ malũ. Et qð
maius malum q̃ inobedientia. que pecca
tum ariolandi. i. idolatrãdi a domino no/
minat: ¶ Preterea dicit aplus. Si eſca
ſcandaliſat fratrẽ meum/ non manducabo
carnes in eternũ. q̃to magis ſi abſtinentia
tua (o frater) ſcandaliſat frẽm. ne dum vnũ
ex puſillis. ſed patrem ⁊ maiorem. Ve tibi
timendum eſt. Itaqꝫ non expedit tibi con/
triſtare patrem tuum. non contumacem eẽ
ad illum. id eſt. non tollere te ſibi. cui te vo
to tradidiſti. hoc rapina eſt. hoc ſacrilegiuꝫ
¶ Dicam tibi in veritate nec mẽtiar. Si
de duobꝫ malis alterum eſſet faciendũ. vel
comedere carnes in die veneris ſctã. cũ re/
niſu conſcie timorate. aut abſtinere a vino
contra preceptũ obediẽtie rõnabiliter im/
poſite. ꝑferrem primũ. qꝛ ſm non ideo ma
lũ ſed vt bonũ deberet impleri bibẽdo vi/
num. Alioq̃n cum ꝑtinaci reniſu nõ ſtaret
ſalus. vbi aliud ꝑpetrãdo cũ ſubſeq̃nte hu/
mili pn̄ia comedens carnes ſaluaret.
¶ Deniqꝫ ſi forte dicturus es. Moueor lege
ſpiritusſancti. vide ſi ſpiritusſanctus eſt
diſſenſionis deus. Vide ſi quilibet pro/
feſſus regulam ita diceret/ q̃ta confuſio ſe/
queretur. Vide ſi ſufficientem doces exce
ptionem a regula generali. quã ⁊ ſcðm quã
profeſſus es. Sed formido ne faciam ver
ba mea ſurdo. niſi ꝙ non iam tibi ſed patri
bus pro te loquor. Et forte pro ceteris im/
poſterum ſi quod auertat deus occurreret
caſus talis. ¶ Bene vale cor boni conſilij
ſtatuens tecum. non plus aut aliter ſapiẽs
q̃ oportet. Johannes Cancellarius pari/
ſienſis Lugduni Anno Milleſimoqua/
dringenteſimonoueceſimoſexto in Janua/
rio ⁊c.

¶ Finis.

Item ab eodem cã cellario pariſieñ de zelo ⁊ feruore nouicia/ tus ⁊c.

Solet zelus domꝰ dei/ ꝑſertim dũ
ẽ nouitiꝰ/ hoĩes bone volũtatis
comedere ĩ ẽ vrgere/ vt oĩa q̃ cõ
ſpiciũt vitiorꝫ ſcãdala/ ſatagant
vl' tollere vl' culpare. vel ceteros ad ablatõeꝫ
acrit' aiare. Nõ diſſimulãdũ aſſerit. ñ ꝑcen
dũ. ñ ſcãdalũ formidãdũ. ſꝫ incedẽdũ viril'r
ꝑ arma iuſticie a dextrꝭ ⁊ a ſiniſtris. ꝑ iſami
am ⁊ bonã famã. ꝑ vbera ſi opꝰ ẽ ꝑ ſãguinẽ
⁊ ꝑ mortẽ. ¶ Verꝫ euenit ꝙ pꝰ experientias
varias/ pꝰ irritos conatꝰ/ pꝰ agnitã hũane
fragilitatꝭ ⁊ iniq̃tatꝭ abyſſũ iexhauſtibilẽ/
tẽpat' ⁊ molleſcit feruor iſte. bulliẽti muſto
ſimilis. ⁊ q̃ maturior/ eo ſanior efficit'. Miti
gatqꝫ tribulatõis aq̃ / vinũ nimis feruide
caritatꝭ ¶ Porro ñ negauerĩ/ me porth an
nis zelũ hmõi q̃lẽcũqꝫ ſenſiſſe. ſꝫ q̃ freq̃nt'
fuerit ñ ſm ſciaꝫ/ me docuert exitꝰ. ¶ Finit

F Tractatus eiuſdē

Cancell. Pariſieñ. pro deuotis ſimplici
bus. Qualiter ſe in ſuis exercitijs diſcrete ⁊
caute habere debent de gallico in latinum
trāſlat⁹ per quēdā. Qui quidē trāſlator ad
vitandū ruſticitatē latini eloquij q̄ reſultaſ
ſet magis ex vulgari ſenſū e ſenſu q̄ȝ ver/
bū ex verbo trāſferre curauit. vnde nec mi/
randum ſi opuſculum iſtud non ꝯuenerit
ſatis in ſtilo cū alijs eiuſdē cācellarij opib⁹.

Deus vult vt ſit ratiōabile ob
ſequiū noſtrum. ita vt cuncta
que in eius ſeruitio facimus
fiāt cum diſcretōne. tam quo
ad corpus. q̄ȝ quo ad animā
Nam iuxta cōmune puerbiū. Omne qđ
eſt nimiū/ vertitur in vitiū. Studeat ergo
aīa ſic regere corpus ſuum. vt ex vna parte
non contra ſe preualeat. ⁊ ex alia parte vt
in ſeruiendo ſibi/ etiaȝ non deficiat. Quo/
rum primū fit/ cum nō nimis laute ipſum
corpus enutritur. Secundū quādo non
nimiū exercitijs ſiue corꝑalibus ſiue ſpiri/
tualib⁹ fatigat. Et maxīe ī ſpiritualib⁹ ſeu
ad ſpiritualitatem tendentib⁹ exercitijs/ eſt
cautela adhibenda. quia in talibus ꝓpter
ſimplicitatem nōnullorum deuotoꝝ ⁊ an
tiqui hoſtis inſidias/ ſub ſpecie boni poſ/
ſet homo incurrere periculum magni mali
Exempli gratia. Si quis nimis/ ⁊ nō cuȝ
debita diſcretione nec cum conſilio aliorū
deuotorum expertoꝝ/ ⁊ ſuorum ſuperioꝝ
intendere vellet. ieiunijs. fletib⁹. vigilijs.
diſciplinationibus. orationibus. medita
tionibus. imaginatōnibus circa ſubtilita
tes quaſlibet ⁊ diuinas res. terrorib⁹ mor
tis extremi iudicij ⁊ inferni. ⁊ ceteris his ſi
milibus. Hic poſſet caput ⁊ cerebrum ſuū
aliaq̄ȝ organa quibus anima vti habet in
ſuis operationibus/ intantū ledere. vt vſū
rationis amitteret. aut fieret totus debilis
fantaſticus ⁊ melancolicus ſibiipſi/ deo et
hominibus inutilis non ſolū ſed ⁊ pericu/
loſus ⁊ grauis. Unde conſilium meum
eſt. vt homo deuotus ſi omnino menſuraȝ
ſeruare nequit. nutriat potius corpus ſuū
aliquali cū exceſſu/ q̄ȝ ſubtrahat ſibi nimis
cū defectu. Ratio q2 difficilius immo qñ/
q̄ȝ nullaten⁹ ſubueniri poteſt corpi leſo per
huiuſmodi nimiam neceſſariorum ſubtra
ctionem. vbi tamen facile per vnaȝ aut du
as abſtinentias/ reprimi poſſet quod exceſ
ſum erat ꝑ nimis delicatā educatōem.
Cuſtodiat ergo hō deuotus ꝑ regulis ea q̄
ſubiunguntur documenta (coram deo.

De humiliando ſe. B.

Primo det obliuiōi totū tps ſuū pteri
tū. ita vt ñ nimis ꝯtinue in ſpecie reco
gitet de ſuis ꝑactis peccatis. ꝓus ꝯtritis et
ꝯfeſſis. ſed ſufficit vt qñq̄ȝ ꝑ ꝯtritionē ge/
neralē. ſic dicat ore vel corde. Dñe deuſ
meus ꝯfiteor tue bonitati paterne: q̄ vſq̄ȝ
in pſens male ꝓh dolor ꝑdidi tempus vi/
te mee in peccatis ⁊ vanitatibus. quia tibi
digne nunq̄ȝ ſuiui. Sed ⁊ inſup te multi/
plr offēdi. ⁊ nihil hēo q̄ poſſum tibi pro ne
glectis ⁊ male geſtis ſatiſfacere niſi cor me
um. vtinā debite ꝯtritū ⁊ hūiliatū. Hoc er
go tibi dñe offero. ⁊ rogo ne deſpicias ⁊ de
licta iuuentutis mee ⁊ ignorantias meas
immo ⁊ neq̄cias meas ne memineris.
Etiā ſcio dñe. q̄ totis virib⁹ meis nō ſuffi/
cio talē facere ꝯfeſſionē/ q̄leȝ hñ exigerent
pctā mea. Sȝ ⁊ tu ſcis de⁹ me⁹ deſideriuȝ
meū ⁊ volūtatē meā bonā. q2 ex tuo dono
⁊ tua inſpiratōne/ nihil volui vicario tuo/
meo confeſſori celare de peccatis meis. Et
ipe ꝯfeſſor/ ſe ſatis putat informatum de
mea vita. Rogo igit pie dñe. ſufficiat ti
bi. ⁊ da vt oblit⁹ ea q̄ retroacta ſunt/ extēde/
re ꝑ āpli⁹ me poſſim in āteriora in tuo ſcō
ſuitio. Si āt dñe in futuꝝ aliq̄d aliud ti
bi de me placuerit ſuꝑ ꝯfitēdis meis pctis
iteratis vicib⁹/ offero me patū. iuxta ꝯſiliū
cuiuſcūq̄ȝ ꝑ quē tuā mihi dignaris notefce
re ſuꝑ h̄ volūtatē. Nihil eni intendo retine
re apō me qđ ſit ꝯtra te. Cū nō ignoro eti
am dñe de⁹ meus q̄ q̄ȝuis millefies ꝯfite/
or/ ex h̄ nō poſſum ſatis iuſtificari. ſȝ ex tua
ſola mīa/ mea depēdet iuſtificatio. Cū eni
tu mihi nō iputaueris pctm̄. tūc iuſt⁹ ſum
⁊ non alias.

Informatio ⁊ con

ſolatio officialiū q̄ circa exteriora occupāt

Circa pmiſſa ēt notādū q̄ pſona de
uota q̄ circa curā rei familiaris ⁊ ex/
ga exterioꝝ diſpēſatōꝫ/ mltū ē occu D.
pata. ñ dȝ cū nimia āxietate conari ad hñ/
dū. talē pacē trāq̄llitatē ⁊ puritatē cordis.
q̄leȝ pſona ſoli deo ⁊ ſpūalib⁹ vacās pt ⁊ dȝ
hr̄e. Nec de⁹ req̄rit h̄ a tali ō ncc̄itate ſaluti
Scit ei q̄ hūane īfirmitati id ipoſſibile ē.
Ad hoc enim conari nimium eſſet ſignum

ſuperbie ⁊ labor ianis. perditio temporis
inutilis. Nō ergo perſona ſic exterioribus
occupata p ſua ⁊ aliorum ſalute ex diuina
haud dubium puidentia / triſtet multū ſi
deuotionem tantam nō habuerit q̄ntam li/
benter hr̄et. ⁊ q̄lem alios habere ꝯſiderat.
Impleat ipſe tantū fideliter miniſteriū ſu/
um ad qḋ deus eū vocauit ⁊ ſatis eſt. Si
cut nanq̄ ipſe nō ſolū p ſe ſ; ⁊ p alijs / ſe ex/
terioribꝫ occupat iuxta diuinā volūtatem.
Ita etiā alij nō ſolū p ſe ſed ⁊ p ipo ſic occu
pato ⁊ p alijs / deo ⁊ ſpūalibꝫ exercitijs va/
cāt. Hoc adiecto. vt quoq̄ certis horis ſibi
magis aptis put poſſibile fuerit / ad deum
etiam recurſum h̄eat / conquerēdo humili/
ter de ſuis negligentijs ⁊ exponēdo domi/
no deo ſuo neceſſitates occupationes ⁊ mi
ſerias ſuas orādo vt pius dn̄s / digneť eaſ/
dē ſuſcipe a paupere ſuo ſuo loco deuotio
nis quā libentius ſibi offerret. ſi eam habe
ret. Hinc ſurgit pia ⁊ pulcra conſidera/
tio / de corpe xp̄i miſtico. In q̄ ipſe dn̄s Je
ſus deꝰ ⁊ hō / eſt noſter caput. noſq̄ mēbra
eius. Vn̄ ⁊ ſicut in corpore organico / oīa
mēbra non eundē actū habent. nec ſibi ſo/
li. ſed toti homini in ſuis actibꝫ deſeruiunt
Pedes q̄ppe nō ſibi tm̄ ambulāt. nec ma/
nus ſibi ſoli laborant nec os ſibi ſoli come
dit ⁊ ſic de alijs ſed ipſi toti homini. Ita e/
tiam in hoc corpore xp̄i miſtico quocunq̄
quodcūq̄ bonū operatur / non ſibi ſoli ſ;
omnibus in chriſto exiſtentibus id opera
tur in ſalutem. Et ex eo q dominus noſter
ieſus chriſtus. deꝰ ⁊ homo / mediator ē dei
⁊ hominū ⁊ caput nr̄m. opa noſtra bona
per ipm̄ fiunt diuine maieſtati grata ⁊ acce
pta ⁊ nobis ſalutaria ⁊ fructuoſa ⁊ non ex
nob. Nemo ergo deputatus opibꝫ inferi
oribꝫ / deſperet. nulluſq̄ intendēs maiori/
bus / ſuperbe ſe eleuet. Quia omnia in chri
ſto ieſu domino noſtro erunt nobis cōmu
nia. Non bene itaq̄ agūt illi / q̄ predicā/
tes aut alia magnalia agentes ſe magnifi/
cant. ⁊ ceteros religioſos ⁊ chriſtifideles n̄
predicantes. ſed quieti contemplationis ⁊
oratiōis vacantes vilipendunt. velut eccle
ſie dei inutiles. non attendentes. q ſi ſmo
debeat proficere ex ore predicantis. deuo/
ta contemplatiuorum oratio habet hoc ef
ficere apud deum ⁊ impetrare. al's inanū
erit conatus laborantis. Similiter nō
bene agunt qui ſpiritualibus vacantes / cō
temnunt temporalium adminiſtrationem
exercentes. Sicut enim ſpiritualia ſic ⁊ tē
poralia bona q̄diu ſumus in via ⁊ peregri
namur a celeſti patria / nobiſ neceſſaria ſūt
Et non omnibus omnia pſunt. nec omēs
omnia poſſumus. Sit ergo quilibet con/
tentus de ſituatōne ſua / in corpe chriſti mi
ſtico etiā p quocunq̄ reputetur membro i
fimo. ⁊ ſtudeat fideliter agere in ea vocatō
ne qua dn̄s eū vocauit. Ex pmiſſis ap/
paret error illorum qui in religionibus / ex
obediētia deputati ad exteriora officia ſua
cū murmure ⁊ inuoluntarie. immo quādo
q̄ vix ex coactione ⁊ p conſequens negli/
genter ⁊ infideliter implent. ſpiritualia ſi/
bi furtiue contra bonum obedientie vltra
q̄ ad eorum ſtatum pertinet / vſurpantes.
⁊ id quod alioꝝ eſt ſuperbe ſibi vendican/
tes. quodq̄ ſuum eſt / negligentes. ⁊ ſic / et
iſtud ⁊ illud / non ſolum ſaluti ſue infructu
oſum ſed ⁊ ſepe per ꝓprie voluntatis ⁊ ino/
bedientie vitium damnoſum / facientes.
Apparet quoq̄ ſimiliter ex premiſſis q i
caute agunt nonnunq̄ religioſi / modicā
compaſſionem cum ſuis fratribus ad exte
riora explenda deputatis ſi quando in ſpi
ritualibꝫ minus prompti inueniantur ha/
bentes. ipſos temere quādoq̄ tanq̄ inde/
uotos non ſolū corde dijudicantes. ſed qḋ
peius eſt / ſepe gladio lingue ſue detracto/
rie percutientes. Non attendētes illud vul
gare puerbiū. Pluribus intentis / minor
eſt ad ſingula ſenſus. Nec recogitant q ſi
ipſi explere deberent talia ſcilicet tempora/
lia et ſpiritualia. neutrum horum forte fa/
cere rite poſſent. Neq̄ aduertunt q̄ntū de/
berent eſſe deo ⁊ hominibus grati q ipſis
ad ſeruiendum deo in quiete ⁊ pace ordi/
natis. alij coguntur ſeruire cum multa fati
ga ⁊ tribulatione ⁊ deo ⁊ ſibi ⁊ alijs. ⁊ q ip
ſi velut domini recumbunt. alij velut ſerui
eorum miniſtrant eis. ⁊ in temporalibus
de neceſſarijs eis prouidere habēt. Time/
re deberent hi tales q ſpiritualium operū
ſuorum fructum non ipſi. ſed alij officiales
ſcilicet exterioribus occupationibus pro/
pter eos detenti. apud deum iuſtum iudi/
cem percipient. propter ſuam potiſſime in
gratitudinē. q̄ deo maxie in nob diſplicet.
Iuxta pmiſſa q̄ṡ inſtruiť nōnullorꝝ ſimplici/
tas. q̄ occupati alijs / conāť n̄ tm̄ corde. ſed
et ore ſp orare ꝑpt v̄ba apl'i q̄bꝫ ait. Sine
intermiſſione orantes. Nam ſcd̄m expoſi/
tores licet ſemper oret qui bonū opari nō

ceſſat.⁊ qui ꝑ pctm̄ mortale oroēm ſuā nō
interrūpit. poſſum⁹ tn̄ ex p̄miſſis ⁊ ad ꝓpo
ſitū dicere plane ⁊ veriſſime q̄ ſemꝑ orat q̄
alia bōa opa ſiue ſpūalia ſiue corꝑalia pro
dei honore ⁊ ſeruoꝝ dei vtilitate facit. Li/
cet eni non oret ꝑ ſe orat tn̄ per alios in xp̄i
corꝑe miſtico.⁊ h̄ ſufficiat ſibi dūmō al's
debitū orādi ad qd̄ ipſe obligat⁹ extitit/nō
neglexerit vitioſe.

k. Qualiter et quare
orandum ſit ſpū ſine imaginib⁊.

NUrſum pſona deuota debet dili/
gentiā adhibere vt nō incurrat ali
quā ſingularitatis notā ꝑ ſuā deuo
tionē p̄ ceteris int̄ q̄s ꝯuerſatur. Hoc eniȝ
rep̄hendit̄ a patrib⁊.q2 turbat nōnunq̄ȝ ali
os cum q̄bus viuit̄. Et eſt ſignū ſuꝑbie et
hypocriſ. Studeat ergo eē in publico cō/
munis ⁊ alijs ꝯformis abſq̄ȝ tn̄ pctō. In
ſecreto vero/poterit eē ſingulariter deo de
uot⁹ ⁊ corde ⁊ morib⁊ et geſtis ⁊ exercitijs.
cū diſcretione tn̄ ne ſe deſtruat. Pro iſtꝭ
aūt deuotoꝝ exercitijs q̄ cōiter apti⁹ fiunt
in p̄uato q̄ȝ in publico (vt ſunt vicȝ menta
les orōnes ⁊ meditatiōnes) notandū q̄ q̄/
cūq̄ȝ in his ⁊ ꝑ hec/vult amoroſe ⁊ affectu
aliter tēdere in deū/ſecure ⁊ diſcrete ne ca/
put ⁊ ſenſus ſui forſan ledant̄/dȝ diſcere co
gitare de deo/ſine aliq̄ re corꝑali ſiue abſq̄ȝ
imagine.ita vt nō cogitet rē magnā aut ꝑ/
uam.lōgā aut breuē.albā aut nigrā. h̄ aut
ibi in tali aut alio loco exn̄tem. Sȝ oib⁊ ta
libus ⁊ ſilib⁊ exclūſ/eleuet cor ſuū ad intel/
lectualia pura ⁊ incorꝑeā.cogitādo dei oi/
potentiā q̄ omia pt.dei ſapientiā q̄ oia p̄te/
rita ⁊ futura ſcit vt p̄ñtia.dei bonitatē qua
omnib⁊ q̄ȝtum in ſe ē/bn̄ vult ⁊ nulli male.
Silr ei⁹ miam.dulcedinē.pulchritudinē
⁊ ſic de alijs pfectōib⁊/do ſūme ꝯuenietib⁊.
⁊ inefn̄tib⁊ dicendo corde ⁊ ore. O dn̄e de
us me⁹.creator ⁊ redēptor ⁊ ſaluator meus
omnipotētiſſime.ſapiētiſſime.ꝑoptime.
tot⁹ pulcer.dulcis ⁊ miſicorſ. O prp̄ijſſime
amātiſſime amabiliſſime q̄ ſol⁹ v̄e pr̄ patrū
es.plus me diligēs q̄ȝ vnq̄ȝ carnalis pater
ſuum cariſſimum dilexit filium. Quod be
ne oſtendiſ in tuis beneficijs magnis ⁊ mlt̄
tis mihi indigniſſimo datiſ per te ⁊ adhuc
dandis/et ſola tua maxima hoc faciēs bo/
nitate.te adoro laudo glorifico.toto corꝑe
⁊ ſpiritu tibi grās ago ꝓ omnib⁊ donis tu/
is.quia quicq̄d ſum.poſſuȝ ſcio ⁊ bene ſcīe

q̄ȝ cupio volo ⁊ deſidero.hoc a te habeo to
tum.⁊ nihil habeo ex meipſo niſi peccata.
que clementer peto ignoſce ꝓpter gloriam
nominiſ tui benedicti. Dō me/cum omni
bus ſanctis tuis/bn̄dicere laudare ⁊ p̄dica
re ſine fine ꝓpitius etiā ꝯcedere digneris.
Uel alio modo orando p̄ut ſpiritusſanct⁹
inſpirauerit. Talem reſpectū habendo
in orationib⁊ ⁊ meditatiōib⁹ ſuis/homo
non facile incurret freneſim.nec erit fanta/
ſticus.⁊ in capite ſeu ſenſib⁊ ſuis deſtruct⁹
queādmodum aliter faciliter poſſet cōtin/
gere.cum homo nimis figit cogitatū ſuuȝ
in res corporeas ⁊ reꝝ ſenſibiliū imagīes.
Nolum⁹ tamē per hec reprobare imagi l.
nationes de opere noſtre redemptiōis/de
captione/alligatione/colaphis/ſputis.fla
gellatione/crucifixione dn̄i nr̄i ieſu chriſti
⁊ ceteris hmōi. Immō hortamur q̄ȝtū poſ
ſumus.vt de talib⁊ hō ſepe cogitet.ſed ſub
hac cōditione ⁊ hmōi cautela: vt vicȝ cum
diſcretiōe ⁊ nō nimis h̄ faciat.atq̄ȝ vt nō ni
mis diu/⁊ imobilit̄ q̄ſi/ſeu nimis fixe/cir
ca corꝑalia ⁊ imagines rerum hmōi/cogi
tatio immoretur. Sed ſemꝑ conet̄ cogita
tum ſuū ab iſtis corporeis imaginationi
bus/trahere ſurſum ad earūdem reꝝ corꝑa
lium ſpiritualitatē.q̄ inde (ſpūſancto doce
te) elici poterit copioſe ſi homo aſſueſcat et
dederit ſe ad talia facienda. Et ne videa
tur ipoſſibile totaliter licet appareat incep
tis difficile aliqualiter/id quod dicimus.
Sumamus exemplū de venerabili ſacro
dn̄ici corꝑis.qd̄ cū videm⁹ in manibus ſa
cerdotis.oculis corporeis: adoramus de
uote.ſicut veꝝ deum ⁊ hominem humani
generis redemptorem.angeloꝝum dn̄m.⁊
demonū expugnatorē.ꝓpter hoc q̄ ibi vi
demus oculis cordis.nec moramur cum
cogitatu noſtro diu circa illud quod exte/
rioribus apparet oculis.vtpote circa albe
dinem rotunditatem et paruitatem ſacre
huius hoſtie.ſed cogimus quaſi violenter
cogitatum noſtrum/vt ab illis viſibilibus
ſpeciebus ſe auertat.et conuertat ad inui/
ſibilia que oculus mentis per lumen ſan/
cte catholice fidei ibi videt et credit vera/
ciſſime.quaſi diceremus cogitationibus
noſtris id qd̄ oculi corꝑis nobis repreſen/
tant nō eſt de⁹ noſter. Sed id qd̄ ibi ocul'
cordis cernitur eſt dominus deus noſter
Hoc ergo cogitate ⁊ in hoc vos figite.
Aliud exemplū pōt applicari de pueo q̄

tra patriā poſito q̄ nūq̄ꝫ vidit prēm ſuū. et
cui pr̄ mittit victū ⁊ amictū ⁊ alia neceſſa/
ria. ſalutatq̄ꝫ dulciter ſepi⁹ ꝑ medios nūci/
os eundē. Nō dubiū q̄n puer iſte ſcilicet pa/
trē ſuū nō videat moueat̄ naturaliter quo/
dā amoroſo affectu ad diligendū hūc prēꝫ
⁊ ad cogitandū ſepi⁹ cordialit̄ de eo. ⁊ ꝙ li/
benter eēt apud eundē/ad videndū ipm̄ ſi
cuti eſt. Quia neſcit an ſit lōgus aut breuiſ
an alb⁹ aut niger. ⁊ ſic de alijs corꝑalib⁹/cir
cūſtantijs. ergo etiā in cogitādo prēm ſuū
q̄leſcūq̄ꝫ hm̄ōi corporee imaginationes
occurrerint/nō in eis q̄eſcit. ſed repellit tā/
q̄ꝫ deceptorias ⁊ inutiles. Sed q̄m̄ alibi/
de hoc lati⁹ tractatū eſt. ſufficiat hic modi/
cetactū. Itaq̄ꝫ iuxta p̄miſſa diſcat ꝑſona
deuota/in ſilib⁹ ſimilr̄ agere. alioq̄n in orō
nib⁹ ⁊ meditatōnib⁹ ſuis/nō ſolū ꝑtimeſce
re hebet p̄miſſa ꝑicula. ſed etiā incōmoda
grauia alia. Poterit eni ꝯtingere dū hō ni
mis cogitat cū imaginib⁹ ⁊ de rerū corpo/
raliū circūſtantijs. vt ꝓpter fantaſie fluxibi
litatē/⁊ inuiſibili hoſte illudēte ⁊ coopan/
te deueniat a deuotis ⁊ pijs cogitationib⁹/
ad cogitatus turpes ⁊ impios. a puris affe
ctionib⁹ ad immūdas. a ſpūalib⁹ ad carna
les. ⁊ nōnūq̄ꝫ a ſanctis cogitatiōib⁹ ad exe
crande blaſphemie cogitatiōes. put in nō
nullis deuotꝫ ꝑſonis i his incautꝫ/cōꝑtū q̄ꝫ
q̄n̄q̄ꝫ eſt. In ipſa etiā venerāda imagine
crucifixi. ex nimis fixa cōſideratione circa
corꝑis dn̄ici nuditatē. eiuſq̄ꝫ femoralium.
Qui caſus ſic̄ mulierculis eſt valde poſſi/
bilis. ſic viceuerſa poterit caſus iſte ⁊ viris
eſſe nō impoſſibilis/ſi nimus figant̄ eorꝫ
cogitatus erga ſanctaꝝ v̄ginuꝫ imagines
corporeas. put etiā expientia nōnullos do
cuit. Caueam⁹ igit̄ dum cogitare volum⁹
nudum crucifixū. ne incaute id fiat. Alio/
quin contingere poterit dominū noſtrum
crucifixum de cruce nobis euaneſcere/nos
q̄ꝫ cū latronib⁹ non tantū his qui cum do/
mino crucifixi ſunt/ſed ⁊ illis inuiſibilib⁹
illic inſidioſe cōtra nos latitantib⁹ ſolos re
manere. q̄ ⁊ deſpoliantes nos cogitationi
bus ⁊ affectionib⁹ puris ⁊ ſanctis ⁊ plagis
turpium ⁊ execrandaꝝ impoſitis/vix ſemi
uiuos nos ſub cruce relinquāt. Semiui/
uos ⁊ ſemimortuos nāq̄ꝫ nōnūq̄ꝫ deuoti
ſimplices ſe putāt. cū ex hm̄ōi corꝑaliū ſpe
cieꝝ/incauta ⁊ nimia imaginatione/veni/
unt a ſanctis cogitatōnib⁹ meditatiōib⁹ et
orōnib⁹/ad cogitationeſ nefarias ſpū neq̄ꝫ
ſepi⁹ cooꝑante. eſtimātes cū q̄dā deſpatiōe
ſe a deo derelictos ⁊ reprobatos/ꝓpt̄ hm̄ōi
turpitudines/cogitatuū coꝝ occurrētes ⁊ ꝑ
ꝯn̄s ſe in aīa a dei gr̄a mortuos fore/⁊ vix
vita corꝑis viuere. qḋ t̄m̄ falſiſſimū ē. Ecce
ad q̄ꝫta ꝑuenit̄ ꝑicula ex nimis forti imagi
nū corꝑaliū reꝝ fantaſia. ⁊ exantiq̄ hoſtis
cooꝑatione malicioſa. Nemo ꝓpt̄ p̄miſſa
credat ſanctoꝝ imagines ſic̄ q̄daꝫ heretici
ſenſerūt/eſſe ꝯtemnendas. ſꝫ ſunt potius
reuerēter tractāde. ⁊ ea intētōne q̄ eccl'ia di
cas inſtituit digne honorāde. Et ſic diſca/
mus ab his viſibilib⁹ mēte trāſire ad inui
ſibilia corꝑalib⁹ ad ſpūalia. Ille nāq̄ꝫ eſt fi
nis imaginū.

Remedia cōtra ſpiritum blaſphemie.

De blaſphemie tēptatiōe/occaſio/
ne p̄miſſoꝝ/ē etiā notāduꝫ/ꝙ ipſa
nouit̄ ad dei ſuitiū ꝯuerſos/q̄n̄q̄ꝫ ḡuiter i/
feſtat inimico hūani generis (vt tales ꝑ h̄
in deſꝑationē deducat ⁊ a dei ſuitio viaq̄ꝫ
ſalutꝫ arrepta retrahat) id agēte. do aūt (vt
ꝑ hm̄ōi ḡues tēptationes ſi eis nō ꝯſenſe/
rint/a pc̄tis ſuis purgati. influētie ſue gr̄e
idonei reddant̄) h̄ ꝑ ꝑmittēte. Cū igit̄
cogitatio hm̄ōi mala/horrēda. groſſa. tur/
pis. ⁊ nefaria. iportūe occurrerit. n̄ terreat̄
nec triſtet̄ ꝑſona duota/ꝓpterea nimiū. neq̄ꝫ
credat ſe ꝓpt̄ talē/a deo derelictū. et q̄ꝫtum/
cūq̄ꝫ tal' cogitatio blaſphemie videat̄ eē cō
tra dei vl' alicui⁹ ſcī honorē. aut ꝯtra fidem
caſtitatē ⁊c. Sꝫ maiorē fiduciā. ſe ꝑtinen/
di ad deū inde accipiat/dicendo corde aut
ore. Dn̄e de⁹ me⁹/ḡuiter ⁊ iuitiſſime to/
lero hāc tēptationē. t̄m̄ q̄r multuꝫ peccaui.
iuſtū ē vt multū affligar. Cōfidēs dn̄e. q̄r
tā forte certamē mihi cōmittis. ꝙ ēt int̄ ma
gnos ⁊ electos tuos milites/vel' cōputare
me indignū. Si igit̄ dn̄e ē tue volūtatꝫ/vt
hec tētatō dura me colaphiſꝫ n̄ recuſo labo
rē. ſꝫ ſupplicit̄ rogo. vt tribuas ſuo tuo v̄tu
tē pugn̄di ⁊ vicēdi. ne ei vnq̄ꝫ i etnū ꝯſētiā.
Tu. n. de⁹ me⁹/ſcis creature tue ipotētiam
nec ēt igras inimicoꝝ meoꝝ inuiſibiliū/iue
teratā iuidiā ⁊ maliciā ꝯtra me. Et hec orā
do dicat hō deuotius vt poteritꝫ ſignando
quoq̄ꝫ ſe interiꝫ ſepius ſigno ſcē̄ crucꝫ ⁊ aq̄
benedicta ſi affuerit ſe aſpergendo. His ꝑ
actis ſit homo contentus ⁊ nō curet de eis

amplius multū nec litiget vltra pro illa vi
ce nimis cum eiſdem ſed cōtemnat. ꝛ ſic ci/
tius euaneſcent a memoria. ¶ Super p̄/
miſſis habem⁹ exemplum de quodam mo
nacho in heremo, qui talibus turpibus co
gitationibus vexabať. xx. annis. ꝛ nemini
audebat aperire tentationem hanc/ propť
eius abominationē. Tandem tamen cui/
dam antiquo experto patri eaȝ /non ore ex
verecūdia ſed ſcripto detexit. Qui ridens
ait pone manū tuam ſuper caput meuȝ qđ
cū ille feciſſet. ait ideȝ pater. Super caput
meum ego accipio totum iſtud peccatum
tuū ꝛ omne pondus eius. Non ergo tu am
plius/ indě conſcientiam aliquaȝ habeas.
Cū autē monach⁹ ſuper hoc miraretť ꝛ cau
ſam hui⁹ q̄reret. Reſpōdit pater querēdo.
Placuit ne vnq̄ȝ tibi iſta turpis cogitatio
Abſit inquit ille. Nam maxime mihi ſem/
per diſplicuit. Et ait ſctūs pater. Manife
ſtū eſt ergo ꝙ tu eā nō agis. ſed eaȝ pateris
antiquo hoſte ꝑcurāte/ ꝛ te vt dcipe tandē
per deſperationē poſſet/ ita fatigāte. Nunc
ergo fili mi audi ꝯſiliū meū. Et cū iteꝝ irru
erit tal' turpis cogitatio/ dic. Tibi ꝛ ſuper
te inimice neq̄ȝ ſit hec tua blaſphemia. ego
nihil in ea habere volo. ſed dn̄m deū meuȝ
ego adoro ꝛ veneror. in ipumq̄ȝ credo. Ex
poſt vero iſte frater/ nūq̄ȝ habuit amplius
hāc grauē tentationē ꝯſilio ſenis adiutus.
¶ Et notandū ꝙ ꝑſona deuota hmōi ten/
tationes graues/ nō debet ꝯfiteri indifferē
ter cuicūq̄ȝ ſacerdoti q̄ȝq̄ȝ plurimū littera/
to. ne forte occaſionē deſꝑatiōis habeat ꝓ/
pter multoꝝ inexꝑientiā. ſed recurſum ha/
beat ad viros deuotos religioſos diſcretoſ
Nec eſt op⁹ in ſpeciali nimis declarare in
ꝯfeſſione talē turpitudinē. ſȝ ſufficit ita di/
cere/ vt cōfeſſor intelligat mentē cōfitentis
ꝛ hoc ꝑ ſemel. Si ampli⁹ vexauerit. ſatis
eſt eidē ꝯfeſſori ampli⁹ ſimplr̄ in genere eā
dē dicere. ¶ Pro illis q̄ p̄miſſa ſunt/ noteť
ꝓ regula generali. ꝙ qualeſcūq̄ȝ cogitatō
nes male occurrerint ſiue ſint de carnalita/
te. ſiue de inuidia ira ſupbia ꝛc̄. fiat diligē/
tia vt ab intra eis nō ꝯſentiať. ꝛ vt ab extra
nō impleanť. ꝛ ſecur⁹ erit hō ꝙ nullo mō
hmōi erūt peccata mortalia. imo cōiter cū
eis ita reſiſtiť/ erūt magne ꝟtutis hic. ꝛ in
futuro remūerationis ſingularis materia
ſeu occaſio. Ex hūilitate tamē poteſt hō de
eis ꝯfiteri. nō in ſpecie ſed in generali dicē

¶ Nota

do ſic. Tales malas cogitatiōes habui. ta
mē ꝑ dei grām ipſe mihi nūq̄ȝ placuerūt.
Timeo nihilomin⁹ ꝙ nō tam cito eas im/
pugnauerim/ ſic̄ debuiſſem/ ꝛ cuȝ dei auxi/
lio potuiſſem. Notandū aūt eſt. ꝙ ſi in his
adueniret qđ abſit/ delectatio cū ꝯſenſu. ħ
oīno expꝛſſe ꝛ ſpecifice eēt ꝯfitendum. ꝛ ſi in
opationem ꝓcederetur/ tunc adhuc multo
ampli⁹. qꝛ hoc foret grauius. ¶ Huic re/
gule generali videť addēdū. ꝙ ſi ꝑſona de/
uota/ fuerit ex naturali quodāmodo incli/
natione nimis prona ad aliqđ peccatū ſeu
vitium/ ſit hoc ira inuidia. male loq̄ de ali/
is. aut aliđ qđcunq̄ȝ. ita vt quādoq̄ȝ etiā cadat
mortaliter. nullo modo ꝓpter hoc deſperet.
ſed cordialiter de hoc doleat ꝛ cōfiteať hu/
militer. ꝛ ꝓponat in animo nūq̄ȝ amplius
ita velle peccare. etiamſi milleſies tūc vna
die ceciderit aut vltra/ nō tamē ꝓpterea dā/
nabiť dūmodo ſaltem totiēs ſurrexerit q̄ti
ens ceciderit. Ante caſum igiť cogitet diui
nam iuſticiā. ſed poſt caſū / diuinā miam.
ſemꝑ attēdat. Mia eni dei tāta eſt vt ſi hō
hrēt oīa peccata mundi ſuꝑ ſe. ꝛ doleret ꝙ
cū eis tam bonū dn̄m deū ſuū/ ſupbe offen
diſſet/ ꝛ firmiter ꝓponeret ampli⁹ abſtinere
deus talē nūq̄ȝ damnaret. imo habem⁹ mľ
ta exempla de pluribꝫ ſanctis qui grauiter
peccauerūt. ꝛ poſt peccata ſua/ ꝓpter penitē
tiā ſuā. ꝛ maximā dn̄i dei noſtri dulcedinē
ꝛ pietatem qua diligit humanā naturam/
facti ſunt apud deū maiores ſancti q̄ȝ non/
nulli ſancti q̄ nō ſic ceciderūt. Verūtamē
ſuꝑ hiſ nemo debet peccare. ſed poſtq̄ȝ pec
cauit cōfidat de dei bonitate ꝛ ꝓpter p̄miſ/
ſa reſurgere feſtinet. ꝛ ſalu⁹ erit. Nam deuſ
per ꝓphetā dicit. ꝙ nō velit mortē pec/
catoris. Sed iuxta veriſſimam ſancti Jo
hānis Chriſoſtomi ſniam/ de⁹ quaſi dolet
cū hominem per ſuā iuſticiā damnare de/
bet propter hominis iniuſticiā ex quo ho/
mo eſt imago dei tam nobiliter creatus et
tam precioſe redemptus. Nemo ergo de/
bet deſperare de dī miſericordia q̄ntumcū/
q̄ȝ etiam grauiter ꝛ innumerabiliter pecca
uerit. ſed toto corde doleat/ qꝛ tam dulciſſi
mū dominū inhonorauit ꝓpter ſua pecca/
ta ꝛ in futurū cauere ꝓponat. ꝛ ſic dubitare
nō habet q̄n diuina pietas ſecū miam faci
at. ¶ Eſt etiā ꝓ regula ſeruādū. ꝙ ſi hō in
aliquod peccatū ceciderit etiā mortaliter.
nō tm̄ ſemel ſȝ pluries. n̄ triſteť itm̄ ꝙ ħ ꝙ

ſibi ipſi grauiter indignet inde ⁊ aliq̄d ma
li/indiſcrete/ſine ſcitu ⁊ cōſilio ſui cōfeſſo
ris vel ſupioris propterea faciat ſibi/ſ3 cū
quadā mentis libertate ⁊ cordis fiducia/
humiliter recurrat ad dn̄m deū ſuū. petē/
do cordialiter veniā ⁊ ſe accuſando ⁊ emē/
datōem cū diuino adiutorio in mente ha
bendo. ¶ Faciat ergo homo iſte ſicut fa/
cere ſolent pueri nondū ſatis fortes ad ā/
bulandū. qui cū libenter vellēt ambulare.
cadūt ſepius. Et cū ſe cecidiſſe cognoſcūt
et per ſe nō poſſe reſurgere. nō ſibiipſi ita
indignātur vt ſic velint iacentes ꝑmanere
ſed humiliter ⁊ fiducial'r extendūt manus
ſuas ad piam matrē vt ſe releuet ex quo ꝑ
ſe ſurgere nequeūt. In infinitū plus nos
ſumus cari ⁊ dilecti diuine maieſtati que
nos creauit redemit. ⁊ perpetue ſaluare di
ſponit. q̄ꝫ vnq̄ꝫ aliquis fili⁹ ſue matri car/
nali extitit carus ⁊ dilectus. Recurram⁹ er
go ad eam cū humilitate ⁊ confidētia poſt
lapſum ⁊ impoſſibile eſt vt dānemur. Nul
lus autē pſumat ꝙ velit aut poſſit ꝑ ſe ſur/
gere a peccatis aut peccata cauere; hoc ei
ſolius diuīe eſt gratie. Caueat ergo quiſq̄ꝫ
a ſigno tante ſupbie. Nam propt ipam ſu
pbiam/ꝑmittit deus qn̄q̄ꝫ cadere hoiem
in peccata. in q̄ nō cecidiſſet ſi humil'r ⁊ ti
morate ſe ad dn̄3 deū ſuum. ⁊ compaſſiuē
ad proximū ſuum/q̄ prius in ſimilia pec/
cata cecidit/habuiſſet.

De malarū cogitationū cauſis atq̄ꝫ remedijs.

Quia tactū eſt ſupius de grauib⁹ ⁊
abominādis tētatiōibus cordis
ſeu cogitationū. cū doctrina ⁊ ali/
quarū ꝑ earundē remedio annotatōe. Vt
adhuc clarius poſſit intelligi qđ dictū eſt
⁊ vt facilius poſſint inueniri remedia ſpi
ritualia cōtra morbū ſpūalem tam peſtife
ru3/expedit declarare aliqual'r cauſas q̄n/
tum poſſibile fuerit ⁊ dn̄s donauerit ex q̄/
bus ortū habeāt quādoq̄ꝫ tā turpes cogi
tatōes. ¶ Primū itaq̄ꝫ fieri poſſunt ex ſug
geſtione ⁊ imiſſione inuiſibilis hoſtis/ q̄
virtutē fantaſticā ⁊ imaginatiuā ſimplici
um mouet. hmōi abominatōnibꝫ. put fe/
cit illi monacho. xx. ānis vt̄ ſupra dictū ē
Probatōem huius docet expiētia/in nō/
nullis deuotis innocētibꝫ ⁊ caſtiſſimis ꝑ
ſonis. que nūq̄ꝫ ab extra audierūt blaſphē
mias ⁊ turpitudīes tales q̄les ab intra ꝑ/
cipiūt. Vnde clar eſt ꝙ niſi ab hoſte inuī
ſibili immitterētur/ minime ſentirentur.
Immiſſiones autē hmōi ꝑmittit de⁹ fieri
ad humiliandū hoiem ⁊ vt timorat⁹ opet
ſalutē ſuā. ⁊ ad diſcendū antiq̄ hoſtis inſi
dias. ⁊ vt homo eo deuotius ad diuinu3
auxiliū recurrat. ¶ Remediū bonū eſt. vt
homo faciat vt ſupra heremita docuit. Itē
ꝓdeſt vt hō diuino adiutorio ꝯfidēs/deri
deat ⁊ contēnat ſpm̄ nequā ⁊ ſupbū cū ſu/
is īmundicijs dicēdo. Immunde ſpūs. ſi
q̄d poſſes ampli⁹/etiā faceres. ego te non
curo. q: dn̄3 deū meū ne tibi vnq̄ꝫ cōſentiā
in adiutorē inuoco. Scio pſonā que per
hmōi irriſione3 ſolatioſe. de facili ſe eruit
ab his ſpurcitijs. Spūs q̄ppe ſupb⁹ nō
diu patit ſe ita ꝯtēptui haberi. ¶ Scđo
fieri pn̄t hmōi cogitatōnes turpes ⁊ abo/
minabiles/ ex cauſis naturalibꝫ ſm̄ hūa/
ni corpis diſpoſitōem. Primo videl3. aut ex
nimia cerebri euacuatōe ꝑ ieiunia ſtudiū
vel fortē imaginatiōem. Scđo aut ex ni/
mia abūdantia groſſi fumi. cauſati ex cor
ruptis humoribꝫ ꝓpter cibi ⁊ potus intem
pantiā. vel etiā cauſati ex certo cibo vel po
tu. qui lic3 modice ſumptus/hab3 natura
liter generare groſſos hūores caput ꝑtur
bātes. Tertio aūt ex eo ꝙ pſona talis ē ni
mis ocioſa. Quarto aut exinde ꝙ hō eſt
cōſuetus curioſe ⁊ incaute videre vel audi
re res de quibꝫ faciliter ſumit occaſio po/
ſtea cogitandi nefaria. Quīto aut etiā ex
inordinato ⁊ nimis ꝯtinuo timore offen/
dēdi deū. Queadmodū videm⁹ exēplarit:
ꝙ ſepe ⁊ cōiter ꝑtrāſitur lignū q̄ntūcunq̄ꝫ
etiā anguſtū in terra ſimplicit poſitū abſ/
q̄ꝫ aliq̄ trepidatōe qđ nō ſic fieret ſi lignu3
foret in alto. aut de ſubtus haberet pfun/
dā foueā etiā q̄ꝫq̄ꝫ eſſet magis amplū. na3
tūc imaginatio de piculo faceret hmōi ti/
morē. Et timor ꝯñter faceret caſum ex eo
ꝙ ſm̄ naturales ī magno timore ſanguis
totus conat iuuare ꝑtē nobiliorē corpis/
ſc3 ipm̄ cor recurrēdo ad ipm̄. ⁊ ſic ceteris
membris euacuatis hō ꝑ totū corp⁹ qua/
ſi ſpaſmat ⁊ deficit viribꝫ. vn̄ neceſſe eſt vt
cadat. ¶ Sil'r eſt exemplū de timore in te
nebris. Expientia ei docēte. ſcim⁹ ꝙ in lo
co obſcuro vl' tenebroſo ⁊ in nocte cū vide
re nō poſſumus que iuxta nos ſunt/time
mus naturalr: velim⁹ aut nolimus. Ita vt
etiā q̄nq̄ꝫ videat nobis ex timore nimio li
cet fantaſtice. ꝙ videam⁹ vl' ſentiam⁹ circa

nos tetras imagines vel audiamꝰ voces/
aut ſibilatões horribiles cū tñ i re nihil ſit
Ꝺ. Dicamus igit̄ nūc ad ꝓpoſitū noſtrū
ꝙ quantū ad euacuationem cerebri
vel eiꝰ abūdantiā in hūoribꝫ corruptis ⁊cͤ
ꝑſona talis indiget magis conſilio expto
rum artis medicine ⁊ bono regimine cor
pali/ꝗꝫ doctrina theologorū ⁊ ſpūali me/
dicamine. ¶ Sed quantū ad ocioſitatē
nimiā ſi ipſa fuerit in cauſa que oīa mala
docere conſueuit. remediū principale eſt:
vt homo ſtudeat cogitatões ſuas beſtia
les ⁊ indomitas. freno rōnis tenere. ne va
gent̄ libere ſemꝑ quo voluerint Et poterit
hoc fieri. ſi hō occupauerit ſe diuerſ̄ exer/
citijs vtilibꝫ tā ſpūalibꝫ ꝗꝫ corpalibꝫ alter/
natis vicibꝫ. dūmodo tñ hoc fiat cū mētis
quadā delectatōe. ⁊ nō vſqꝫ ad tediū ⁊ nau
ſeam in vno exercitio. alioqn cogitatōnes
ꝓpter tediū nō recederēt. ſꝫ eq̄ vt ꝓus ⁊ qñꝫ
multo ampliꝰ diuagādo ad alia ſe redirēt.
¶ Sup his habemꝰ exemplū de ſctō An
thonio qui q̄dā vice in heremo grauit̄ af/
fligebat̄ tēptatiōe malaꝝ cogitationū. vñ
conq̄rebat̄ dño dicēs. Dñe vellē ſaluari ſꝫ
nō volūt ꝑmittere cogitatōes mee. Tunc
apparēs ei angelꝰ in ſpecie heremite oñt
eidē remediū cōtra cogitatōes hmōi/ nūc
paululū laborādo manibꝫ. nūc genibꝫ fle
xis orādo deinde corpꝰ reficiēdo. poſt q̄e/
ſcendo. ⁊ rurſus iteꝝ laborādo ⁊ tandē ait
Anthoni ſic facias ⁊ tu. ⁊ ſaluus eris.
¶ Utinā attenderēt bene hoc exemplū non
nulle ꝑſone q̄ ſub ſpecie q̄ſi vacandi deo ⁊
deuotōi/ nihil opari volūt manualr̄ cū tñ
apl̄s dicat. Qui nō laborat nō māducet.
Quāuis ei vacare deo ꝑ ſpūalia exercitia.
nō ſit ſine labore/ laborare nihilominꝰ int̄
dū etiā manibꝫ expedit. vñ ꝯtingit nōnū/
ꝗꝫ vt hoc negligētes nō q̄dē ob corꝑis de/
bilitatē ſed ex deſidia et carnis voluptate
deueniūt ad magna ꝑicula ſuaꝝ aīarum.
nō ſolū in malis cogitatōibꝫ ſed etiā qñqꝫ
in grauioribꝫ ¶ Prudent̄ itaqꝫ ⁊ rectiſſime
religionū inſtitutores ſuis deputarūt fi/
lijs certas horas nō ſolū ad cātandū. orā/
dū ad meditandū. ⁊cͤ. veꝝ etiā ad labores
manuū exteriores faciendū. ꝓut clare pa/
tet in regula ſancti Benedicti ⁊ alioꝝ ap/
probatoꝝ ordinū inſtitutōibꝫ. Non eſt ei
aliqua cogitatio tā turpis tam abomina/
bilis mala ⁊ execrāda quā nō inueniat de/
teſtanda ocioſitas. Nā cor vacātis ocio/ ē

ad inſtar molēdini. qḋ cū nō habꝫ ad mo
lendū bonū frumentū. qꝛ in cōtinuo mo/
tu eſt. molit ⁊ ꝯſumit ſeipm. etiā vſqꝫ ad to
talem ſui cōſumptōem aut deſtructiōem.
niſi prohibeat̄ alicuiꝰ diligētia Et eq̄ cito
molit aduolantes fedas muſcas ſicut gra
norum electoꝝ adipes. ꝑſertim cum ſuūꝫ
ſit ꝯtinue molere ⁊ nō quieſcere. nequaqꝫ
vero q̄d molat ſiue bonū ſiue malū diſcer
nere ⁊ eligere pt/ niſi regētis ꝓuidētia alic
curet diſponere. ¶ Si cui exēpla ꝑmiſſa
pro vitādo otio nō ſufficiūt. Attendat eti
am ꝙ ipſi fratres carthuſiēſes q̄ plus cete
ris religioſis q̄eti contēplatōis ⁊ ſpiritua/
libus exercitijs deputati vident̄. hñt ꝓut
intellexi certas horas q̄bus corpalibꝫ in/
tendūt opibus ſecrete ⁊ ſine ſtrepitu in ſu
is cellis. ſit hoc ſcribendo libros ligando
corruptos emendādo. ortulos ſuos colē/
do aut cetera hmōi exteriora ꝑ loco ⁊ tēꝑe
ꝯgruo faciēdo. Quippe conſiderantes ꝙ
ſpūalibꝫ ſemꝑ intēdere nō ſinit humana
fragilitas. religioſi qñqꝫ corpalia exercēt
vt vitet̄ ꝑiculoſa ocioſitas ¶ Atteſtat̄ pre
dictis diuina ſcriptura. quō nō ſolū ꝑicu/
loſum ſed etiā dānoſum ſit otiū. de ſodo/
mitis. q̄ peſſimi peccatores noiant̄ ⁊ inter
ceteras cauſas q̄ eos ad tantū perduxerūt
malū cōmemorat̄/ ni fallor ipm ocium.
¶ Addendū propt̄ ꝑmiſſa eſt ꝙ licꝫ q̄ſi oībꝫ
generalr̄ ſit ꝑiculoſum ſimplr̄ velle inten
dere contēplatiōis q̄eti. ⁊ nō labori qñqꝫ
intēdere manuali. ſpecialr̄ tñ videt̄ hoc ꝑ
nicioſum iuuenibꝫ ꝑſonis. etſi nō oībꝰ tñ
multis. maxime propt̄ naturalis caloris
in ipſis exceſſiuū dominiū. ac etiā propt̄
coꝝ indiſcretōꝫ ⁊ inexpientiā. que diutur/
nitate tēꝑis remouet̄. imo etiā propt̄ pre/
ſumptōem. que ſatis cognata eſſe ꝯſueuit
iuuētuti. Vñ ad magna poſſent ꝑuenire
iuuenes aīaꝝ ꝑicula. ſi nō qñqꝫ ⁊ ſepiꝰ cor
palibꝫ exercitarent̄ opibꝰ. ¶ Nulli tñ dubi
um q̄n cōtingat iuuenes qñqꝫ pre multis
ſenibꝫ/ contēplatōi inueniri magis idone
os. ꝗꝫꝗꝫ de cōi curſu id negandū videatur.
Inueniūtur nāqꝫ iuuenes vel ex naturali
diſpoſitōne vel ex bono regimie vel ex ſin/
gulari dono diuīe gratie q̄etiſſimi. ⁊ ad ex
teriora quaſi in nullo inclinati. ſed totali
ter pene deuotiōi dediti. Inueniūtur etiā
inueterati dieꝝ malorū. in q̄bus q̄ſi nulla
mentis eſt ſtabilitas. nec animi trāquilli/
tas. nec cordis deuotio. ſꝫ ex mala ꝯſuetu

dine/paſſionibꝰ viciosis abūdātes. et pe/
ne in nullo mortificati: nihil aliꝺ q̄ꝫ que
carnis ſunt ſapiūt. Quis ergo dubitꝫ q̄n
illi iuuenes ad vacandū deo plus ſint ap/
ti q̄ꝫ iſti ſenes. ¶ Et ne q̄s murmuret attē/
dat ꝙ ſunt ſcriptura teſte pueri centū an/
noꝝ. Et ſunt adoleſcētes nō ꝯtēnendi q̄
poſteri prioꝝ vitā moribꝰ trāſcēderūt.
R· ¶ Hec remedia data ꝯ malas cogitatōnes
dū cāꝫ habuerint ex ocio: valent etiā ſi cau/
ſate fuerint ex nimio ⁊ inordinato timore
offendendi deū. Occupatꝰ nāq̄ꝫ diuerſis
exercitijs facilꝰ obliuiſcetꝛ timoris hm̄oī
q̄ꝫ vacās ꝯtinuo ocio. Remediū nihilomi
nus ꝯ eandē cām efficax eſt. vt hō cogitet
potiꝰ diuinā miām q̄ꝫ dei iuſticiā: ⁊ cum q̄
dā mētis libertate fiducialr̄ ſe totū ꝓijciat
in abyſſum dīne bonitatis ⁊ clemētie dicē
do. Dñe quāq̄ꝫ multa ⁊ magna ſit mea ini
q̄tas. vñ merito te timere habeo: ſcio tñ ꝙ
multo eſt maior tua pietas: q̄ꝛ eſt infinita.
Vñ multo ampliꝰ i te ꝯfidere volo. Aufer
ergo a me deꝰ meꝰ nimiū timorē ſeruilē: et
ꝯfirma me in timore tuo filiali. q̄ magꝭ te
cordialr̄ diligā q̄ꝫ nimis vehemēter timeā.
¶ Si autem ꝯſuetudo mala ⁊ curioſitas
intendēdi illis. de q̄bꝰ facile occaſiōes ma
loꝝ oriri pñt fuerit in cā tā turpiū ⁊ iniq̄/
rum cogitationū: remediū difficilꝰ pote/
rit inueniri: q̄ꝛ ſemp inq̄eta ⁊ famelica ſo/
let eē curioſitas in malꝭ enutrita ⁊ ꝯſueta.
Remediū tñ hoc eſt vt ſupra: vt hō occupet
ſe vtilibꝰ vitādo otiū. Et cuſtodiat ſe a vi/
dēdis/audiēdis. loquēdis. ⁊ tāgēdis no/
xijs/ ⁊ nō dādo occaſiōibꝰ pctōꝝ locū. Eti
am valet vt homo cū ſenſerit ſe inuadi ta/
libꝰ cogitatōibꝰ: ſtatī q̄ſi cū violentia reuo
cet mentē ſuā inde: ⁊ applicet ad alia. Etiā
ſi milleſies vna die hoīem inuaſerit/ mille
ſies hō ſe ab eis auertat. ſignādo ſe ſigno
ſctē crucis. ſuſpirādo ad deū / inuocādo no
ſtrā dñam ⁊ ſanctū angelū cuſtodē ſuū. ce/
terosq̄ꝫ ſctōs q̄s in ſpeciali hꝫ veneratōe ⁊
dilectōne. Vel ſi hec oīa nō pſint. infligat
hō ſibiipſi aliquē dolorē p flagella aut ali
as ſalua tñ diſcretōne. Etſi nec adhuc ſic
pax fuerit. nihil meliꝰ eſt. niſi vt tūc hō con
tēnat tales ſpurcitias ⁊ faciat ſicuti facerꝫ
ſi q̄s ſibi diceret vel oñderet aliq̄ q̄ ipſe au/
dire ſiue videre dedignaret. Tūc eni q̄ſi cū
indignatiōe auerteret ꝫ aures ⁊ oclos: ⁊ cō
uerteret ſe ad alia. etiā q̄ntūcūq̄ꝫ aliꝰ loq̄ret
ſeu mōſtraret q̄ ſibi nō placeret. Sic ⁊ hic
fiat. Si aūt nec ſic infernales tales muſce
pungitiue pacē ꝑmiſerint: optimū reme/
diū eſt. vt hō nihil de eis ampliꝰ curet. ſed
ſub dīna cōfidētia paciaꝫ hēat ⁊ ſit ſecu/
rus ꝙ nō eū nocebūt nō ſolū: imo ⁊ ad ma
gnam coronā eidem proderūt.

¶ Quatuor genera/ ·S·
lia documēta cōtra malas cogitatōnes.

PRo pleniori intellectu eorū q̄ di/
cta ſunt. ⁊ p faciliori remedio ꝯſe
quēdo. Cōtra tā groſſas ⁊ ruſtica
nas tentatōes cogitationū. ponamꝰ aliq̄
documēta breuiter. ¶ Quoꝝ primū ē iſtō.
Periculoſiſſimū eſt. cū q̄s ſe dare vult ad
deuotōeꝫ ⁊ ad ſpūalia exercitia/ ſi non ſcit
ſcripturas. nec hꝫ bonū directorē ꝯſiliari
um fidelē. expertum deuotū. ⁊ diſcretū. deū
timentē. de quo audeat ⁊ poſſit totalr̄ cō
fidere. ⁊ conſcie ſue ſecreta ex toto eideꝫ re/
uelare: alioq̄n eni ꝯtinget talē pſonā faci
lius ⁊ piculoſiꝰ errare a vera via ſalutis: q̄ꝫ
aliquē q̄ cōi ſeculariū fideliū graditur via.
Exēplū ſup hoc hēmus in vitaſpatꝝ. Nā
dicebat q̄dā ſctūs pr̄. Si videris iuuenē/
p ſe volentē intrare padiſum/ id eſt ſine do
ctore: etiāſi iā vnū habuerit pedē in padi/
ſo. retrahe ipm infra p aliū pedē: q̄ꝛ ſic nū/
q̄ꝫ intrare poterit. ¶ Scōm documētū ē.
Poſtq̄ꝫ pſona deuota expoſuit ſuo prī ſpi
rituali illā tentationē villanā verbis gene
ralibꝰ. nō eſt neceſſariū de ea vltra in ſpāli
aliq̄d dicere: niſi forte in illū finē. vt meliꝰ
intelligi poſſit. ex qua cā ſit orta. ⁊ vt ex cō
ſeq̄nti ꝯuenientiꝰ poſſit dari remediū. Non
tamē adhuc fieri dꝫ hoc freq̄nter. Qui eni
pſumeret ⁊ liberari ſe ab hm̄oī tentatōne
graui/ p ꝯfeſſiōis ⁊ manifeſtatōis iteratōꝫ
nimiā/ erraret valde. Nā expientia docēte
freq̄nter habiturꝰ eēt peius ex hoc. Attēda
tur ergo put ſupra tactū eſt. ꝙ nō eſt neceſ
ſariū vt inde q̄s cōfiteatꝛ. eo ꝙ nō eſt pctm̄
niſi forſitan ipa pſona eſſꝫ in culpa ex vna
q̄nq̄ꝫ cauſaꝝ ſupius expſſaꝝ. Tūc ei pote
rit fieri ita vt petat conſiliū ⁊ auxiliū a cō/
feſſore. ⁊ vt veniā cōſeq̄ mereatꝛ de occaſio
ne pſtita tā abominabili tētationi: vt pu/
ta. ſi videlicꝫ ipa perſona deuota/ cōſueta
eſſꝫ nimis vacare ocio. aut curioſitati: aut
q̄ꝛ nimis ieiunaſſꝫ indiſcrete. aut quia ni
mis in cibo ⁊ potu exceſſiſſet. De his bene
pt fieri ꝯfeſſio. aut etiā extra cōfeſſionē pe
ti cōſiliū. abſq̄ꝫ tñ ſpāli ⁊ apta māifeſtatōe

talis blaſſemie que ipſam pſonā vexat.
Tertiū documentū eſt vt diligētiſſime ab
oibus caueat ne quis aliquo modo quic
q̄ dicat aut faciat vel ſcriptis vel picturis
vel geſtibꝫ vel figuris quibuſlibet/ coram
vtriuſq̄ ſexus pueris ſiue iuuenibꝫ vnde
poſſit in eis cauſari poſtmodū huiuſmo
di nefarie aut aliarū quarūcūq̄ turpiū
cogitationū incentiuū. Prout proch do
lor nonnulli facere non verentur. qui ſine
omni neceſſitate ꝛ ex mera ſua carnalitate
ſeu animi leuitate/ loquūtur audacter de
ſecretis matrimonij. aut ꝯ fidē. contra de
um. ei᷒q̄ ſctām humanitatē. vel contra ſan
ctos. ꝑ modū ioci vel alias leuiter. coram
puellis ꝛ iuuenibꝫ. aut ꝑ turpes picturas
aut ꝑ geſtus laſciuos/ innocentū eorum
pūt corda. Aut q̄ caniculos vel cattos aut
pullos vel alias beſtias laſciuiētes ꝛ ad la
ſciuias ꝛ turpes cogitat᷒ de facili inſpiciē-
tiū aīos ꝓuocare valētes/ nutriūt/. ꝛ ab hu
iuſmōi taliū viſu auditu ꝛ tactu/ pueros ꝛ
puellas inocētes nō caute cuſtodiūt. ſꝫ ſi
ne oīni verecūdia corā eis cū his turpia fi
eri ꝑmittūt/ in magnū ſuū ꝛ taliū innocē-
tū ꝑiculū aīaꝝ. De facili nāq̄ pueri etiā
innocētiſſimi/ occaſiōe. ex hmōi nefando
rū auditu viſu tactu vel ꝛc. data cogitabūt
inimico cooꝑante/ vtinā nō ex cogitatiōe
etiā ope poſtmodū cōpleant/ q̄ loq̄ nō lꝫ.
Sꝫ dimittam᷒ illa ꝛ eueniam᷒ ad alia.
Quartū documentū eſt. Tentatio illa
grauis ꝛ turpis blaſſemie ſeu q̄cunq̄ alia
que in ſola cogitatōe adhuc verſat ꝛ vincit.
vt cōiter melius/ eā contēnendo/ obliuio
ni tradendo. et ſe de ea excutiēdo. ꝛ ad alia
fortiter mentē trahendo. q̄ multū cū ipa
litigando repugnādo ꝛ diſputādo. Ratō
efficax eſt h᷒. de quanto eni nitit q̄s ſufflā
do fortiter extinguere magnū ignē de tan
to ignis ampli᷒ inflāmeſcit vehemēti᷒. et
auget citius. Silr eſt de potentia homis
imaginatia ſiue virtute fantaſtica. q2 q̄n
to magis aliq̄ ſpecie apphenſiua/ ꝑ cogi-
tatōes ꝯpugnātes fricat ꝛ mouet. tāto for
tius in ipa figit ꝛ indelibili᷒ fortificat. Ni-
hil ergo cōſultius/ niſi vt trāſeat facilr in
his. ꝛ nō nimis immobilr ꝛ q̄ſi ex directo
eis repugnet. ſꝫ q̄ſi ex aduerſo ꝑ indirectū.
alia videlꝫ in cogitatu. fortiter appreben-
dendo. Et vt breuiter remedium breue di
cā. aqua penitētie in lacrimis corꝑis/ ꝛ ge
mit᷒ ſpūs in ꝯtritōe cordis ꝑ pctis. hāc

malā tentatōez. ꝛ q̄ſcūq̄ aliā maculā aīe
efficaci᷒ abluit purgat ꝛ extinguit. Expto
credat. ſi tñ (vt ſupra monuimus) diſcre-
tio nō deſit. Ita vt caput ſenſus ꝛ rō nō le-
dant. Et dūmodo firma ſpes de dei miſe-
ricordia nō abſit. Ita vt ex nimio timore
offenſionis diuie in deſperatōnis voragi
nē nō labat. deficim᷒ quippe ex nobis in
cūctis. ſed nō vſq̄ q̄q̄ ad ꝑditōem grē dei.
Ipſe eni nouit ſuſtētare noſtrā inſufficiē
tiā ꝛ infirmitatē. plus q̄ pr ꝛ mr qui nos
ſm carnē genuerūt. dūmō nos noluerim᷒
ſponte declinare extra ei᷒ ꝯfidentiā ꝛ diui
nā caritatem. Finit.

Sequitur documē ꝛ tum notabile eiuſdem cancellarij de ſacra mento altaris.

Qui eſuriētes implet bonis. iuſſit
nos orare tanq̄ paupes ꝛ mendi-
cos ſꝫ filios a prē q̄ eſt in celis. pa
nē noſtrū q̄tidianū da nobis hodie. Tu
da q̄ vere es amicus ille euangelic᷒ ad quē
eundū eſt media nocte pñtis miſerie. petē
do querēdo pulſando. Commoda mihi
tres panes. cōmoda. hoc eſt cū modo da
vel cōmode da/ id eſt ad cōmodū da. Qm̄
amicus me᷒ venit de via vt ponā ante illū
amicus veniēs de via/ pt intelligi vel ſpi-
ritus propri᷒/ ab euagatiōe ſe colligēs vel
noſter ꝓxim᷒ viuus aut mortu᷒ ſuffragijs
indigēs. vel ipſe xp̄s. ad oſtiū ſtans ꝛ pul
ſans ꝛ cenare volens. Amicus autē eſt ipe
deus ad hoiēz tiplr. Uno mō ſicut domi
nās ad liberū ſubditū. Alio mō ſicut pa-
rens ad filiū delicatū. Tertio mō ſicut ſpō
ſus gerens ſe ſicut philocaptū ſeu inamo
ratum gallice amij ꝑ amours. quod ſonat
dilectus ex dilecto. Amicus autē iſte eſt ꝑ
prie potens cōmodare. a quo oē donum
fontalr ꝛ iniciatiue/ liberalit ꝛ irreditiue/
indeuiabilr ꝛ termiatiue. q̄ſi circulo q̄daꝫ
intelligibili vnde fit vt repetāt ꝓprios q̄ſ
recurſus/ nec manet ylli traditus ordo. m
ſi q̄d fini iūxerit ortū. ſubtilemq̄ ſui fece-
rit orbem. Amic᷒ autē veniēs de via q̄s pa
nes alios petere pt/ q̄ corꝑales ſpūales et
ſacrāles. ꝛ hec oīa ſunt vn᷒ panis. vn᷒ do-
min᷒ ꝛ trin᷒. qui ſol᷒ eſt panis ſm verā no
mis interꝑtatōem. Panis eni dicit a pan
q̄d eſt totū. Et q̄d totū niſi ſolus de᷒. Si
cut ꝛ nihil aliō ꝑfectū eſt. q̄ eſt oē bonū iu
xta illō dictū Moiſi. Oñdā tibi oē bonū.

Propterea vt ad compēdiū veniamus
Panis ſacralis ſolus et ꝓprie dicēdus eſt
quotidianꝰ et ſupſubſtātialis. qui noſter
eſt. nobis datus. nobis natus. nobis mi/
rabilr̄/ ſup omnē eſtimatōem vtiliter mi/
niſtratꝰ. Miniſtratᷣ itaq;/ ſicut hoſtia ⁊ ob
latio. ſicut cōio ⁊ incorpatio. ſicut viaticū
⁊ refectio. Et recipitᷣ ad inhabitatōem cō/
ſecratōem ⁊ ſanctificatōem. recipitᷣ ad ſui
trāſformatōem ⁊ vnionē. recipitᷣ ad nutri
tionē ⁊ oblectatōem. Et hec oīa ꝑ excellē/
tiā omnimodā. q̄m excedit oīes hoſtias
oblatōes ⁊ holocauſta/ veteris ⁊ noue leg̃
quantūcūq; multiplicatas. Copulat inſu
per oīa eccleſie mēbra influēs motū ⁊ ſen/
ſum meritoꝝ ⁊ virtutū vt fiāt cor vnū ⁊ aīa
vna ⁊ vnū corpꝰ in dn̄o. Extēdit ſe deniq;
ad refectōem ſeu reparatōem oīs virtutis. tā
corpalis q̄z ſpūalis prout eſt neceſſe. et ſi/
cut petimꝰ dicētes panē noſtꝝ quotidia/
nū ⁊ ſupſubſtantialē (vt ait Luc̄) da nob
hodie. Et dat ꝑfecto amico petēti querēti
pulſanti pſeuerāter/ quotqͣt hʒ neceſſari/
os ſicut ille q̄ verus ⁊ ſolꝰ amicꝰ ⁊ adiutoꝛ
eſt in oportunitatibꝫ ī tribulatōe. q̄ dixit
Nunq̄d pt mr̄ obliuiſci filij vteri ſui. vt n̄
miſereatᷣ eiꝰ ⁊ ſi illa fuerit oblita nō tn̄ ob/
liuiſcar vos. Et rurſus. ſi noſtis bona da/
ta dare filijs veſtris. q̄nto magis pr̄ veſter
celeſtis dabit ſpūm bonū petētibꝫ ſe. z.

z. Tripliciter autē offertᷣ panis iſte ſacra
liter. Pmo in pſona totiꝰ eccl'ie/ ꝓ ſua gene
rali refectōe. Scd̄o ī pſona ꝓpria ſacerdo
tis ⁊ debita miſtratōe. Tertio in pſona ꝯfe
rētiū ſtipēdia ꝓ miſtri ſuſtētatōe. Rurſus
offertur vt ſatiſfactio ꝓ penis ⁊ vt deletiua
macule venial'. ⁊ vt ipetratiua grē primicia
lis. Offerētis āt intētio habitual' bona
eſt. virtual' melioꝛ. actual' optima. Ob/
latio ſilr̄ ſi fiat abſq; ꝯſcīa pctī mortalis ⁊
alteriꝰ īpedimēti legitimi/ licet cū ſcrupu/
lo ⁊ tepore bn̄ fit. Si ſine ſcrupulo ⁊ cum
feruore: meliꝰ fit. Si cū exultatōne ſpūs ⁊
iubilatōe optime fit. Sic eī dr̄ de primiti
uis eccl'ie diſcipul' pſeuerātibꝫ in cōicatōe
fractōis panis Act. ij. ꝙ ſumebāt cibū cū
exultatōe ⁊ ſimplicitate cordis. ⁊ hoc q̄ ad
ſe: collaudātes deū ⁊ hn̄tes grāz ad oēz ple
bē: ⁊ hoc q̄ ad deū ⁊ ꝓximū. Seqͣtur fructꝰ
Dn̄s āt augebat q̄ ſalui fierēt q̄tidie in id
x. ipm. Sumēdꝰ eſt panis iſte iubēte xp̄o
q̄ eſt panis ipe ī mēoꝛiā ſui. Et hoc triplr̄
fieri pt. Quāuis ſi xp̄m ſm carnē cognoue

rimꝰ. non tn̄ ſm carnē cognoſcimꝰ ſupple
tanq̄ moriturū/ nihilominꝰ in lūine fidei
reuoluētes oc'los ad ea que pro nobis ſu/
ſcipe dignatꝰ eſt: ꝯſideramꝰ infantiā. ⁊ oēz
vſq; ad triceſimū annū ꝯuerſatōez ꝓ refe/
ctōe lactea/ ꝯcupiſcibilis. Cōſideramꝰ pre
dicatōem ꝓ illuiatōe rōnalis. cōſideramꝰ
paſſionē/ ꝓ ſtabilitōe ⁊ exaltatōe iraſcibil'.
Dubitabit forſan aliq̄s/ maxīe pctōꝛ/
conſciꝰ imūdicie ⁊ iniq̄tatis ſue/ pgere ad
amicū q̄ reſpicit terrā ⁊ facit eā tremere. de
um vltionū. deū terribilē ſup oēs deos. re/
formidabit dicere. Amice cōmoda mihi
tres panes. Uenit iſta cōſideratio cuidaz
ex deſiderātibꝫ deū. vt quaſi cōplectēs di/
ceret. deꝰ cordis mei. deꝰ amoꝛ ⁊ deſideriū.
deꝰ dulcis amoꝛ meꝰ. Repreſſit ſe ꝯtinuo.
reuolutꝰ in indignitatē ⁊ puitatē ſuā. Sʒ
agente ſpū q̄ ſtimulabat coꝛ recepit: nō in
ſe amāte ſed in deo ſpem reponēs. Cōſide
rauit/ amorē dici nedū paſſiue ſʒ actiue. ⁊
vidit ꝙ nullꝰ vnq̄ amatoꝛ vel amoꝛ actīe
etiā inſaniſſimus ⁊ philocaptꝰ p̄ amore tā
tundē amauit affectu ⁊ effectu/ q̄z amoꝛo/
ſiſſimꝰ dn̄s noſter Jeſus xp̄s deꝰ dilectōis
aīam rōnalem amauit. ſit illa peccatrix ſit
ſaluata. ⁊ q̄d diſtīguit peccatricē a ſaluata
Oēs eni peccauerūt ⁊ eguerūt grā dei. Ne
q̄ plus dilexinꝰ eū. ſed ꝓ oꝛ dilexit me inq̄t
Apl's ⁊ tradidit ſemetipm ꝓ me nō ex opi
bus. Neq; minꝰ ideo qꝛ ꝓ multis. ſed neq;
minꝰ ꝓ nō ſaluatis. īmo tāto magis q̄dā/
mō/ q̄ plus doluit ꝓ talibꝫ ⁊ de talibꝫ. ꝓpter
quoꝝ ingratitudinē qꝛ nō receperūt eum
vel infidelitatē. moꝛs ſua gl'oſa de ſe ſuffi/
ciēs efficaciā nō eſt ꝯſecuta. Cōſideres y.
obſecro tu q̄ſq̄s es egens triplici pane et
vnico qđ eſt verbū dei. ꝯſideres quanta fi
ducia ibis media nocte ad amicū iſtum q̄
maiorē caritatē nemo hʒ/ ⁊ hoc media q̄/
dā nocte ſub vmbraculo specieꝝ ſacramē
taliū. ſub nebula. in cuiꝰ feſtinatōe eſt me/
dicina oīm. Et dices ad eū. Amice. Nūq̄d
nō verꝰ amicꝰ ⁊ ſolꝰ amicꝰ ille fuit ⁊ eſt. q̄ ꝓ/
oꝛ dilexit te. q̄ tradidit ſemetipm ꝓ te q̄ de
captiuitate ⁊ moꝛte ꝑpetua redemit te/ nō
gratis ſed ꝓprio ſanguīe. q̄ iuſſit diligi ſe.
pollicēs ineſtimabile premiū ſi facias. cō
mināſ hoꝛribile ſuppliciū ſi renuas. Si
vendere vis amorē tuū emit illū. q̄ſi reco/
gitans illū amatoꝛiū. Si vis amari ama.
Si gratis pſtare volueris/ nullꝰ inuenietᷣ
dignioꝛ in quo tuum reponas amoꝛem.

Quiſquis hec recogitauerit/alto et fideli
animo.nō poterit nō amare amorē ſuum
talez.qui pure grat⁹ eſt ex amore.nō ex me
ritis vel vtilitate vel oblectatiōe.ſed ſolus
amor ꝑ amorē.put Salomon dictus eſt
amabilis dn̄o nō q꞉ mereret qui tāta de/
meruit.nec(vt dicit)ꝑ ſuis pulcris ocul'/
ſed gratuito prorſus amore ꝑueniēte.nec
aliud ꝑter amorē querēte. ¶ Tu fac ⁊ red/
de ſil'r.ama amantē te/⁊ ſi nō pari affectu
nec affatu.nec effectu Fac quod tuū eſt.de
ſidera/etſi deſiderare nō ſufficis/deſidera
deſiderare et cōcupiſcere.qm̄ deſiderium
paupez exaudiuit dn̄s. Fiet vt aliqn̄ cor
accēſum inflāmet amore.⁊ ita lucebit ⁊ ra
diabit latiſſime amor tu⁹/ambiens totaz
ſperā actiuitatis tue.nedū vſqꝫ ad celū ſed
etiā ſupra celū celoꝝ. Dices ex ſentētia il/
lud amatricis inſane ſed cupiētis Ille me
os primus q̄ me ſibi iunxit amores. Ab/
ſtulit.ille habeat ſecum.ſeruetqꝫ ſepulcro.
Prim⁹ itaqꝫ qui ſibi te iunxit/q̄s ali⁹ fuit
niſi creator tuus? Quid eni prius merue
ras? Habeat ille amores tuos/prim⁹ ⁊ ſo/
lus ſecū.⁊ tuo ſuoqꝫ ſeruet ſepulcro/exhi/
bitur⁹ eos vbi nō habebit finē amor Trāſ
fer ad te vulgare carmen illō nō petulāter
ſed vtil'r. Ames ꝑmiers amours ieme ten/
drai.hoc eſt. Ego me referā vel reducā ad
primos amores meos. Vide q̄ſo qui fue
rint ꝑmi amores tui ꝑterqꝫ illius/de quo
Apl's. Deus autē qui diues eſt in miſeri/
cordia/ꝓpter nimiā caritatē ſuaz q̄ dilexit
nos/cū eſſemus mortui peccatiſ/ cōuiuifi
z. cauit nos xp̄o. ¶ Conſequēter adaptari
pn̄t conſideratōes varie/circa panē hunc
ſacramētalē ⁊ ſupſubſtātialē/ſub diuerſis
ſilitudinib⁊ ſimbolis/ſub quadā incōne
xione ⁊ cōnexis.ſicut oīa q̄ fiūt in mūdo/re
ducunt ad monadē q̄ eſt vn⁹ deus? Noſtꝫ
hic ⁊ nūc eternitatis ⁊ tp̄is.centꝫ ſcz eter/
nitatis qō vbiqꝫ eſt ⁊ circūferētia nuſqꝫ Et
poſtremo q̄ ꝑſeuerauerit pulſans/dabit
amic⁹ panes quotq̄t hꝫ neceſſarios.q̄ pro
fecto oēs quotq̄t ſunt/ſunt vnū neceſſari/
um.qō eſt res hui⁹ ſacramēti.vnitas vide
licet corꝑis myſtici.q̄ fit vt vnus panis et
vnū corpus m'lti ſum⁹ oēs qui de vno pa
ne ⁊ de vno calice ꝑticipam⁹ Vnā hāc pe/
tebat Dauid a dn̄o ꝙ ꝑticeps eſſet oīm ti
mentiū ¶ Beat⁹ q̄ mādu cat hūc panē in
regno celoꝝ qō eſt eccl'ia.q̄ panis eſt ange
loꝝ nō ſacramētal'r vt nobis ſed ſpūaliter

⁊ ɔformitate etſi nō ſpecifica qm̄ angl'os
xp̄s non appꝛhendit.cōformitas tamē eſt
in genere intellectualis nature.quā in hu
manitate ſuſcepit xp̄s.hoc eſt.ad ſe cepit
in icarnatōe.ſed ⁊ quotidie ſuſcipit come
dentē ſe.nō tanqꝫ cibū carnis ſed ſpūs.q̄
in deū ſuo modo ɔuertit ⁊ fit vn⁹ cum deo
ſpūs. Propterea voluit in ſcripturis bea/
titudinē xp̄s ſignificare ſub comeſtionis
nomine. Non eniz eſt coniūctio primior
realior ⁊ intimior q̄z cibi ad cibatū. Ver⁹
ergo xp̄s comedit nos ſuſcipit nos ⁊ cōti/
net in hoc ſacramēto/ q̄z nos ip̄m.exēplo
forme atqꝫ materie.q̄uis ibi ſit reciproca
tio mirabilis.q꞉ viciſſim vnū eſt in altero
qua verificat illud xp̄i Qui manducat me
am carnē ⁊ bibit meū ſanguinē/in me ma
net:⁊ ego in eo. Hoc eſt exeniū ſingulare
quod ſacerdos celebrās dat eccleſie taz in
corꝑe q̄z in mēbris Btūs igit qui celebrat
maxime ſi nō expertē ſe fecerit ꝑ indignita
tem tāti doni.quod amicus nō ſolū com
modat vt petebat quaſi reddendū.ſed dat
poſſidendū.nec ad ternariū coartat.ſꝫ ad
oēm prorſus neceſſitatē dat ſufficiēter et
accumulat.q꞉ merita ſupplicātiū excedit
et vota ¶ Finaliter/ſi grām dicit ſapiens
vn⁹ eſſe ꝑadiſum in benedictōib⁹/nūquid
nō eukariſtia q̄ per excellentiā dicit bona
grā/rite dicet ⁊ erit ꝑadiſus? Eſt igitur re/
cipiens euchariſtiā/ꝑticeps illius ſuꝑad
mirande dignitatis.ꝓmiſſi ꝑticeps/qō
dn̄s petēti latroni dn̄e memēto mei dum
veneris in regnū tuum iureiurādo dixit.
Amē dico tibi/hodie mecū eris in ꝑadiſo
Vbi papa ibi Roma.vbi rex ibi regnum.
Gaudeat idcirco ſacerdos ⁊ tāte felicitati
nō ſit ingratus.nec abijciat grāz dei q̄ nu
trix eſt oīm vt dicit alter ſapiens.⁊ de qua
Apl's. Gratia dei vita eterna. Sit illō ho
die hic ⁊ nūc tp̄is ꝑ ſpem ⁊ ſubarratiōem ⁊
hic ⁊ nūc eternitatis ꝑ finalē anime perſe/
uerantis aſſecutionem. ¶ Finit.

¶ Sequūtur epiſtole quedā eiuſdem cancellarij.

DVm placuit humili caritati/Re/
uerendiſſimi patris ac precepto/
ris mei ꝑcipui quē circūſpectiōe ⁊
diſcretōne fideliſſima preditū eſſe nullus
negat qui eū cognouerit. Is eſt cameracē